

Απαγορεύεται το απαγορεύεται

written by Δημήτρης Λεβέντης | 19.12.2021

Τραγουδούσε όλο μπρίο η Εθνική μας Ρένα τους στίχους του Αλέκου Σακελλάριου στην κλασική ταινία του 72 “Η κόμισα της Κέρκυρας” ένα δίωρο διαφημιστικό τρέηλερ του τόπου μας .**

“Τα πιο νόστιμα κορίτσια τα ‘δα στην Παλιοκαστρίτσα
Και τα ψάρια τα πιο φρέσκα τα ‘χει μόνο η Μπενίτσα.”

Όπου δυστυχώς η δεύτερη αράδα του κουλέ χάνει πλέον την ισχύ της, καθίσταται λόγος κενός.

“Απαγορεύεται το αλιεύειν” – παρατηρούμε στην πρώτη πινακίδα- εντός του λιμένος, που κάποτε ήταν αδιάσπαστο κομμάτι από το γραφικό ψαροχώρι για το οποίο αναφέρεται η τοπική μας αιιδός η βασίλισσα των made in corfu βουρλισμένων αυτοσχεδιασμών.

Επίσης το σουλατσάρειν μετά συνοδείας οικόσιτου τετράποδου...

καθώς και το αποπατείν (αφοδεύειν) τούτου -αλλά τι δυστυχία- αλλ’ αφήνεται κάποιον νομικό παράθυρο από την απουσία πινακίδας για απαγόρευση του ουρείν η του

πέρδεσθαι...

Τα απαγορεύεται που τοποθετήθηκαν στα κάγκελα του μπενιτσιώτικου λιμανιού δεν είναι τόσο ανώδυνα ευτελή και γελοία όσο φαίνονται...

Όπως πλείστα όσα verboten έχουν επιβληθεί στην καθημερινότητά μας.

Ήδη αποβάλλονται τα ψαροκάϊκα από τα νερά των φραγκάτων (άραγε νοικιάζεται και το πέλαγος;), όπως και τα τελάρα στον δρόμο που οι εργάτες των καϊκιών πουλούσαν τα πενιχρά υπόλοιπα αλιεύματα, κείνα που δεν όδευαν στα μαγαζιά.

Προφανώς μετά το αλιεύειν σειρά θα έχει και το αλιεύεσθαι δηλαδή το φλερτ της βόλτας εντός του αισχρού φράχτη κι αργότερα απ' έξω.

Πάνω σε νερά που άρχισαν να μπαζώνονται κάπου εκεί, μες τη δεκαετία των 70's, με φράγκα του ελληνικού δημοσίου από την εταιρεία "Σφαίρα" των Καλογιάννη***-Καξίρα, που μετά κατέβηκε στη Λιβύη του Καντάφι, χτίστηκε ένα λιμάνι που χαρακτηρίστηκε λόγω μεγέθους ως καταφύγιο μικρών σκαφών από τις αρχές της νέας χιλιετίας.

Ένα έργο που δεν συνδυάστηκε ποτέ πολεοδομικά και κοινωνικά με την πραγματική ζωή του οικισμού και που παραδόθηκε σε επενδυταράδες σωτήρες πέρυσι με την δικαιολογία ότι εκεί έβρισκαν καταφύγιο οι τζαμπατζήδες σκαφάτοι και το δημόσιο δεν εισέπραττε.

Οπότε ας κερδίσουν αυτοί που ξέρουν να τα παίρνουν από τους καλοπληρωτές σκαφάτους. Δεν βαριέσαι... άλλοι μαλάκες ξηλωθήκανε για το δημόσιο λιμάνι...

Οι θρασύτατοι επενδυταράδες της Μπενίτσας, του Ερημίτη, της Δασιάς, του Αεροδρόμιου...

Η κλιμάκωση των απαγορεύσεων είναι αδυσώπητη.

Από τις μικρές ξεκινά το καθεστώς αστυνόμευσης και τρόμου.

Από τον εξοβελισμό των καπνιστών ως απόβλητων της κακούργας κενωνίας περάσαμε σε ολοκληρωτική αστυνομική πειθάρχηση σε γενικά τεστ ελέγχου κάθε πτυχής ιδιωτικής και δημόσιας δραστηριότητας, στον γενικό εκφασισμό που σήμερα παραδίδει στην πυρά τον Ντοστογιέφσκι, τον Τσέχωφ, τον Πούσκιν, τον Τσαϊκόφσκι...

Έτσι λοιπόν, από την απαγόρευση της περατζάδας τετράποδων θα φθάσουμε στην απαγόρευση της κυκλοφορίας δίποδων και των συνοδών τους... εκεί και κατ' επέκταση σε κάθε δημόσιο χώρο που ξεδιάντροπα παραδίδεται στον κάθε επιτήδειο κερδοσκόπο.

Κρίμα, γιατί εκεί στα βράχια μοναχικοί ψαράδες και ερωτευμένα αλληλοραμφιζόμενα ζευγάρια επικοινωνούσαν τρυφερά με την θάλασσα μακριά απ' "τ'αγριεμένο πλήθος"

Ζούμε στην περίοδο που είχε προβλέψει ο Άλντους Χάξλεϋ ήδη από το 1932 στον “θαυμαστό καινούργιο κόσμο”.

Μια φυλακή χωρίς τοίχους στην οποία οι κρατούμενοι δεν θα ονειρεύονται να δραπετεύσουν.

«Ένα σύστημα δουλείας όπου χάρη στην κατανάλωση και τη διασκέδαση, οι δούλοι θα αγαπήσουν τη δουλεία τους...»

...και να συμπληρώσουμε ότι εκείνη την εποχή δεν είχε έρθει ακόμα η τηλεοπτική προπαγανδιστική μηχανή.

Ούτε στη Μπινίτσα ούτε πουθενά λοιπόν...

“Απαγορεύεται το απαγορεύεται” ***

για να ζήσουμε έστω και λίγο όρθιοι...

Σ.Σ:

* “Il est interdit d’interdire” φράση που λάνσαρε σε χιουμοριστική εκπομπή του RTL ο σκηνοθέτης Ζαν Γιαν και μεταφέρθηκε στους τοίχους της Σορβόνης τον Μάη του ‘68 .

** Η δύναμη της εικόνας καθιέρωσε από τότε την Αναγνωστική σαν σπίτι της Βλαχοπούλου σχεδόν σ’ όλους τους απέναντι

*** Ο γνωστός βουλευτής της ΝουΔού Λεφτέρης “Καλπογιάννης”, που πήρε επ’ ώμου την κάλπη από την βουλή για να την πάει σπίτι του στις προεδρικές του 85 από τα πουλαίν του Αβέρωφ.

**** “Far From the Madding Crowd”, δράμα παραγωγής 1967, βασισμένο στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Τόμας Χάρντι, σε σκηνοθεσία Τζον Σλέσιντζερ.